

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

(ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΕ)

Τούρκου διαβήξαν. Χαλασμός, θάνατος πέρα ως πέρα.
'Η Χίο, τ' όλομορφο νησί, μαύρη άποκείμενη ξέρα,
με τ' αρασιά, με τ' δοντά
τ' άρχοντονησί που βονιά και σπία και λαγκάδια
και στο χωρό εις λιγερές καμιά φορά τ' αβόδια
καθρέφτιζε μέσ' στα νερά.

Έομαι παντού. Μά κούταξε κι' άπάνω κει στο βράχο.
στού κίστρου τ' αχλάσματα κάλοιο παιδί μονάχο
κάθεται, σάβει θλιβερά
τό κεφαλάκι, στήριγμα και σκέπη τού άπομένου
μόνο μιά άσπρη αγράμπελη σάν κείνο ξεχασμένη
μέσ' στην άάναστατη φθορά.

— Φτωχό παιδί που κάθεται ξεπόλησε τής σφάξης,
σου ν' μην κλαίς λησθερά τ' ήθες τάχα νάξες
για ν' α τ' ιδού τ' θαλασσιά

ματάκια σου ν' αστραφούνε, ν' α ξεστρώσουν πάλι
και ν' ασφάσεις χαροπιά σάν πρώτα τό κεφαλί
με τ' α μαλλάρια τ' α χρυσά;

Τί θέλεις, άτυχο παιδί, τί θέλεις ν' σου δώσω
για ν' α τ' α πλέξης ξεγύνασται, για ν' α τ' α κμαρλώσω
ριχτά στους όμους σου πλατεί;
μαλλάρια που τού φαλλιδιού δέν τ' άγγιξεν ή κόψη
και σκόρπια στη θροσάτη σου τρυφώο γέρουνο όμη
και σάν την κλαίονσα την ίδια;

Σάν τί μπορούσε ν' α σου δώθω τάχα τό μαράζι;
Μήπως τό κρινό από τό Ιράν, που τού ματιού σου μοιάζει;
Μην ό καρπόσ άπ' τό δοντάρι
που μέσ' στη μουσουλμανική παράδεισο φτρώνει,
κι' εν' άλογο, κι' εν' ηλιόληη χρόνια έκατό, δε σώνει
μέσ' άπ' τόν ίσκιου του ν' α βγή;

Μη τό πουλί που κελαιάει στο δάσος νύχτα μέρα
και με τ' ή γλώα του περνάει και ντέει και φλογέρα;
Τί θές κι' άπ' όλα τ' αγαθά

τούτα; Πέσ' Γ' άνθος, τόν καρπό; θές τό πουλί;
— Διαβάτη,
μου κράζει τό 'Ελληνόπουλο με τό γαλάζιο μάτι,
βόλια, μπαρούτι θέλω, νά...».

Μετάφρ. ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

κλίσια, για ν' εξομολογηθεί έκεί...
ΕΡΜΙΝΙΑ. — 'Α! δέν εινε μια ανσηθιμένη εξομολόγησις ή δι-
κή μου... Και θα την έλεγα μπροστά σέ όλο τόν κόσμο αν ειχα τό
θάρρος... (Πηγαίνει και παίρνει τό χρυσό κοντι από τό τραπέζι,
τό άνοιγι και τό δειχνει στον δέξά). Κιτάξτε, λοιπόν! Κιτάξτε!
Τό κοντι εινε άδειο! Τό χρυσό κοντι τών άναμνήσεων! 'Ε, λοιπόν,
έτσι και ή ζωή μου εινε άδεια! Δέν άγάπησα ποτέ! Δέν θυσίαστικα
για καμιάν άγάτη! Σάν όλα τ' α κορίτσια, ειχα κι' εγώ κάποια όνει-
ρα, κάποιε συμπάθειεσ περαστικέσ, χωρίσ έπαύον... Κάποιοσ, που
γι' αυτόν δέν αισθανόμουν καμιά συμπάθεια, με ζήτησε σέ γάμο...
Αυτό ήταν όλο... Κι' άπ' αυτά τ' άσημαντα επεισόδια εδημούργησα
τόν «ερωτά» μου! 'Εναν έρωτα έντελώς φανταστικό, για ν' άποφύγω
τόν περιφρονητικό όβιτο που έμναινώ μιά γυναίκα άγαμη στην ηλικία
μου... Για ν' α γεμισώ την άδεια μου ζωή... Για ν' α ντύσω τό γυμνό
μου παρελθόν... Καί, σιγά-σιγά, άρχισα ν' α πιστεωω κι' εγώ ότι τό
ώραίο μου παραμύθι ήταν πραγματικόσ. Σουχιά έπάθαινα παραισθή-
σεισ... Νόμιζα έα, αν άνοιξω αυτό έδώ τό χρυσό κοντι, θα ιδώ τό
πολύτιμα ένθύμιε τής άγάτησ μου! Και όταν τό άνοιγα και δέν έ-
βλεπα τίποτε, πόσο γελοία με τόν ίδιο τόν έαυτό μου! Πόσο ήμουν
ψεύτρα!... 'Αλλά δέν ειχα τό θάρρος ν' α όμολογήσω την ψευτιά μου,
να δειξω στον κόσμο τή γυμνότητα τής ζωής μου. Κι' εξοκολοιούθισα
να ψευδομαι... Μά τώρα, όσο γρηγόρα περισσότερο, όσο
πλησιάζω πρós τό θάνατο, δέν μπορώ, δέν μπορώ
πειά ν' α υποφέρω αυτό τό ψέμμα!... Θέλω ν' α μάθε-
τε την αλήθεια... Θέλω όλοι ν' α την μάθουν... Αυτό
θα με ταπεινώση, αλλά και θα με ανακουφιση και θα
μ' εξαγισθη συγγρόνωσ... 'Α, δέν μπορώ, δέν μπο-
ρώ πού ν' ακούω ν' α μου λένε: — «Εοσεισ που άγα-
τήσατε τόσο!... 'Εοσεισ, τό πρότυπον τής άρετήσ!...
'Εοσεισ, τό σύμβολον του άιωνίου έρωτοσ!»... Ναι, δέν
άγάτησα ποτέ!... Δέν έγω κανένα παρελθόν, άίφου
δέν έγνωρίσα τόν έρωτα... Δέν έζησα ποτέ, άίφου δέν
άγάτησα... Δέν ειμαι άξία καμιάσ εκτίμησεισ, ά-
φου τόλμησα ν' α ψευδομαι εν όνόματι τής άγά-
τησ!...

(Κλαίει με λυγρούσ, κρυβόντισ σέ τ' α πρόσωπό τής
ατά χέρια τής).

ΕΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ» ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

— Πώς έχασε τό Νόμπελ

Ό περιήρωμο, Γερμανός μυθιοτοιογράφος Θωμάσ Μάνν, στον ό-
ποιον άπενεμήθη έφέτοσ τό Νόμπελ, θα έπαυρε άσφαλός τό βραβείο
αυτό από τό 1927, αν ήταν κοινωνικότεροσ και λίγο ευγενέτεροσ πρós
τούσ άγνωστούσ επισκέτασ του.

Μίγον καιρό πρós τής άπονηήσ τού βραβείου, κατά τό Σεπτέμβριο
του 1927, ό Πρόεδροσ τής Σουηδικής 'Ακαδημίασ, ή όποία, όσ γνω-
στόν, άπονέμει τό Νόμπελ, ειχε πάει στο σπίτι του Μάνν για ν' α δι-
τόν μυθιοτοιογράφο και ν' α συζητήση μαζί του για την ύποψηφι-
ότητά του.

Ό Θωμάσ Μάνν όμως, ό όποιόσ δέν ήξερε την ιδιότητα του έπι-
σκέπου του και ό όποιόσ δέν άγαπάει καθόλου τά άγνωστά του πρόσω-
πα, του δήλωσε ξερά ότι δέν θα μπορούσε ν' α τον δεχθί την ήμέρα έ-
κείνη, και, επειδή ήταν ή ώρα του καθημερινού του περιπάτου, έστρε-
σε ν' α τόν ξεγαταλείψη.

Ό Πρόεδροσ τής Σουηδικής 'Ακαδημίασ, έξοργισμένοσ με την ά-
γενή αυτή συμπεριφορά του, έφυγε έξω φρενών από τό σπίτι του Μάνν,
και όταν έγγισσε στη Στοκόλμη, άπέκρουσε με όλεσ
του τίσ δυνάμεισ την ύποψηφιότητα του Γερμανού
μυθιοτοιογράφου...

Έτσι ό Θωμάσ Μάνν έχασε τό βραβείο Νόμπελ
τό 1927.

Εύτυχόσ που τό έληξε στο 1929.

— Τί έπερίμενε...

Ό Γάλλοσ μυθιοτοιογράφοσ Πολάνδοσ Ντορζελές,
ό συγγαφέσ του περιήρωμοσ Ροζανόμοσ μυθιοτοιογρά-
φοσ «Οί Ξυλιόνοσ Στανόδοσ, ό όποιόσ πρós διμύριο έ-
ξελείγη μέλοσ τής 'Ακαδημίασ Γκονκούρ, κατά τή δι-
άκριση του μεγάλου πολέμου ύπερητοόσε όσ έθελον-
τίσ στο στρατό τής πατρίδοσ του. Και στον πόλεμο
όμοίσ διατηρούσε όλο τό χωμόρο που ειχε όσ πολι-
τήσ και δέν μπορούσε ν' α συμμετομοφθί με τούσ άσθη-
τοίσ κανόνεσ τής πενηταρίας.

Μιά μέρα που γύλαγε σκοπόσ μπρός σέ κάποια να-
ταλισμό, ένας αξιωματικόσ τόν έληπίασε και τον
έρωτησε άόστομα τί έκανε εκεί.

— Τάτε ό Ντορζελές, χωρίσ ν' α τ' α χάζη καθόλου,
του άπάντισε:
— Περιμένον την... άνακομή λογαγί μου!...

— Τέ έργόχειρο του Δενορμάν

Ό περιήρωμοσ Γάλλοσ δραματικόσ συγγαφέσ Δε-
νορμάν, που όποιοσ τό άριστοτεμοκό έργο «Οί
'Αποτυχημένοσ παιζέται τίσ ήμέρεσ αυτές στην «Ελευθέρα Σκηνή»,
εινε τρομερά νευρικόσ. Ούτε τα ντουσ, ούτε ή φασίκεσ άσκησεισ κατω-
θόνον ν' α τό κάνονε κανένα καλό. 'Απόσο βρήκε τόν τέλοσ μόνοσ
του τόν τρόπο για ν' α συγγρατή τα νεύρα του... Και ποίόσ εινε, αν
μαντεύετε, ό τρόποσ αυτόσ;

— 'Απολύστατα, τό... αλέξιμο!
Πάιρνε τίσ βελόνεσ στα χέρια του. Ένα κοιδάρι μαλλι και ή δου-
λειά αρχίζει!...

Έτσι ό διάσημοσ συγγαφέσ, όχι μονάχα τα νεύρα του καταστέ-
λει, άλλ' άποκά και την άταξία του 'Ολιμπίου Δίοσ...

— Τό κόσμον και ή τρύπεσ του

Ό Λουδοβίκοσ Βεργίό, ό περιήρωμοσ Γάλλοσ λιβελογογράφοσ, ειχε
προσβλήθη στη νεότητά του από βλοιά, ή όποία του ειχε καταστρέ-
ψει τό πρόσωπο.

Μιά μέρα ένας από τούσ έχθρούσ του, για ν' α τόν εξευτελίση, του
είπε:

— Τό πρόσωπό σας εινε σάν κόσμον...
— Πολύ καλά!... του άπάντισε ό Βεργίό. Έκείνο όμως που σάς
άνηγοιέ σάς, εινε ότι τό πνεύμα μου περνάει από τίσ τρύπεσ του!...

— 'Ο Μπαλζάκ και ή 'Ακαδημία

Εινε γνωστέσ ή προσπάθειεσ που κατεβαίε ό περιήρω-
μοσ Γάλλοσ μυθιοτοιογράφοσ 'Ονοσ ντε Μπαλζάκ για
να μπει στη Γαλλική 'Ακαδημία, όπωσ εινε επίσης γνω-
στέσ και ή έπαυελιμηκόσ άποτυχίε τής ύποψηφιότητόσ
του. 'Ο μόνοσ από τούσ 'Ακαδημαϊκούσ, ό όποιοσ τόν ύπε-
στήριξε ήταν ό γνωστόσ μυθιοτοιογράφοσ Κάρολοσ Νοντιέ.
'Όταν ό Νοντιέ βρισκόταν στα τελευταία του, μιά μέρα
που ό Μπαλζάκ ειχε πάει ν' α τον έπισκεφθί, του είπε:

— Ατή τ' α φορά, πεθάνοντασ, δέν θα σου δώσω μόν-
ο την ψήφο μου για ν' α μπήσ στην 'Ακαδημία... Θα
κάνω κάτι καλύτερο... Θα σου παραχωρήσω την ίδια
τή θεα μου...

Και, πράγματι, ό καλόσ Νοντιέ πέθανε ύστερα από
λίγεσ ήμέρεσ μετά την συνάντηση του αυτή με τον Μπαλ-
ζάκ, τόν όποιο τόσο έθαίμαζε και τόσο άγαπούσε...

Μά ειχε γελοιστή στίσ προβλέψεισ του... Γιατί δέν
τόν άνακατέτοσε ό Μπαλζάκ στην 'Ακαδημία, αλλά ό
Προσπερ Μεριμέ!...

Προσπερ Μεριμέ

'Ονοσ ντε Μπαλζάκ